24 Δεκεμβρίου 2025

Ιερομόναχος Αναστάσιος Ιβηρίτης (1905 – 24 Δεκεμβρίου 1944)

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Συναξαριακές Μορφές

Image not found or type unknown

Αρχιμανδρίτης Αναστάσιος Ιβηρίτης, Κρητικός, ο άνθρωπος της θυσίας.

Ο κατά κόσμον Γεώργιος Κρητικός από την Ίμβρο, όπου γεννήθηκε το 1905, νέος ήλθε, το 1923, στην ιερά μονή Ιβήρων, όπου κείρεται μοναχός το 1924 και χειροτονείται διάκονος το 1925 και πρεσβύτερος το 1933. Αργότερα πήγε στην Αθήνα, όπου σπούδασε θεολογία, ιατρική και μουσική. Στον πόλεμο του 1940 ως στρατιωτικός ιερεύς κι έφεδρος λοχαγός μεταβαίνει στο αλβανικό μέτωπο. Κατά τις εκθέσεις ανωτέρων του αγωνίσθηκε στην πρώτη γραμμή του πυρός, ενθαρρύνοντας τους στρατιώτες. Έδωσε πνοή στους αποθαρρημένους ριψοκινδυνεύοντας τολμηρά, μη φοβούμενος τη ζωή του, κινούμενος με αυτοθυσία. Άλλος διοικητής του γράφει γι’ αυτόν: «Ιερεύς με αρτίαν ηθικήν και πνευ-ματικήν μόρφωσιν, πλήρης δε πίστεως και πατριωτικού ενθουσιασμού ευρίσκετο κατά τας δυσκολωτέρας στιγμάς πάντοτε πλησίον των στρα-τιωτών, ενισχύων αυτούς ψυχικώς και συμμεριζόμενος τους κόπους και τους κινδύνους αυτών, δειχθείς ούτως αντάξιος της στρατιωτικής και εν γένει της εθνικής αποστολής του Έλληνος κληρικού εν πολεμώ …». Η Ελληνική Πολιτεία στις 28.8.1941 του απένειμε το μετάλλιο εξαιρέτων πράξεων.

Η μεγάλη αγάπη της αγαθής καρδιάς του τον πηγαίνει κοντά στους πονεμένους. Στη διάρκεια της γερμανικής κατοχής ο ναός του, του Αγίου Ανδρέου Κάτω Πατησίων, δεν ήταν μόνο τόπος θείας λατρείας, αλλά και ιατρείο ψυχών και σωμάτων, πηγή παρακλήσεως των δυστυ-χισμένων και τροφής των πεινασμένων.

Ο αρχιμανδρίτης Αναστάσιος Ιβηρίτης-Κρητικός κουβαλούσε από μακριά σακιά με τρόφιμα για τους φτωχούς, δίχως να ντρέπεται διόλου να κτυπά προς τούτο τις θύρες των πλουσίων. Γίνεται έτσι για πολλούς πατέρας και φίλος, δάσκαλος και γιατρός, τροφέας και συμπαραστάτης, εξομολόγος και αδελφός, και σώζει ανθρώπους από την ασθένεια, την πείνα και την απελπισία, προπάντων παιδιά. Τέλος της φιλόθεης και φιλάνθρωπης ζωής του το μαρτύριο. Συνελήφθη από τους άθεους πολιτοφύλακες μέσα στον αγαπημένο ναό του στις 24.12.1944, μόλις είχε τελειώσει τη θεία Λει-τουργία της παραμονής των Χριστουγέννων. Λίγο μετά βρέθηκε το λεί-ψανό του πεταμένο σ’ ένα παράμερο δρόμο σαν να ήταν σκουπίδι. Ένας ιερεύς έγραφε προς την αρχιεπισκοπή Αθηνών: «Το πτώμα του έφερε παντοίας κακώσεις και τραύματα εκ σφαγής εις τον λαιμόν». Ο Κύριος της ζωής και του θανάτου δέχθηκε τον μαρτυρικό του θάνατο τα Χριστούγεννα εκείνα υπέρ τα τίμια δώρα των μάγων της Βηθλεέμ, χρυσό, λίβανο και σμύρνα …

Πήγες – Βιβλιογραφία:

Διονυσίου Λήμνου μητροπ., Πιστοί άχρι θανάτου, Αθήναι 1959. σσ. 23-26. Διονυσίου Γ., Μάρτυρες της Κατοχής, Αθήνα 1986, σσ. 53-55. Εκκλησίας της Ελλάδος, Μνήμες και Μαρτυρίες από το 40 και την Κατοχή, Αθήνα 20012, σ. 197.

Πηγή: *Μοναχού Μωυσέως Αγιορείτου, Μέγα Γεροντικό εναρέτων αγιορειτών του εικοστού αιώνος Τόμος Α΄1901-1955 , σελ.393-394, Εκδόσεις Μυγδονία, Α΄ Έκδοσις, Σεπτέμβριος 2011.*